

„Edinost“

zobja enkrat na dan, razen nedelj in
raznikov, ob 4. uri zvečer.

Naročnina znaša:

za celo leto 24 kron
za pol leta 12 „
za šest let 6 „
za en mesec 2 kron)
Naročnino se plačevati naprej. Na na-
ročnino se priložijo naročnina se ustava
ne izira.

P. tobakarnah v Trstu se prodajajo po-
sajne številke po 5 stotink (3 avč);
izv. Trsta pa po 8 stotink (4 avč).

Telefon št. 870.

Edinost

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petito. Za več-
kratno naročilo s primernim popustom
Poslana, osmrtnice in javne zahvale do-
mači oglašit. se računajo po pogodbi

Val dopisi naj se pošiljajo uredništvu
Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo
Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglaš spre-
jema upravništvo. Naročnino in oglaš
je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v
ulici Carintia št. 12. Upravništvo, in
sprejemanje inzeratov v ulici Molin
piccolo št. 3, 11. nadst.

Glavni in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinost“

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu

Javno zborovanje

političnega društva „Edinost“ na
Opčinah dne 19. januarja 1902.

Zborovanja se je udeležila večina zaved-
nih openskih možakov, pa tudi mnogo ro-
doljubov iz sosednih vasi, zlasti iz Padriča
in Bazovice. Krasni »salon« Vovkove go-
stilne je bil do malega napolnjen. Od tržaških
voditeljev smo opazili gg. Rybářa, dr. Abrama
in dr. Črneto. Razume se samo po sebi, da
je prisostvoval tudi poslanec openskega okraja,
g. Ivan Goriup.

Ob 4. uri in 1/4 je gosp. dr. Rybář
otvoril v imenu pol. društva »Edinost« zbo-
rovanje, pritrjeval pozdravlja vse navzoče.
Ko je predstavil udeležencem vladnega za-
stopnika, poverjenika za tržaško okolico, g.
dr. Fabrizzija, je nadaljeval blizu tako-le:

Shodi pol. društva »Edinost«.

Gospoda moja! Pred okoli 3—4 leti se
je začelo politično društvo »Edinost« nekako
bolj živahno gibati. Napravljali smo izlete v
tržaško okolico, in skoro vsako nedeljo smo
priredili kje kak shod, na katerem smo sku-
šali razlagati našim okoličanom, kakšne pra-
vice imajo in kako bi prišli do tega, kar
jim gre in česar si želijo. Zlasti je bilo to
gibanje živahno vsakikrat pred volitvami,
dočim je po volitvah vselej kolikor toliko
zaspalo. Vendar pa je pol. društvo »Edinost«,
oziroma smo mi poslanci tudi v tem času
skušali neprestano ostati v dotiki s svojimi
volilci in, če nam Bog ohrani zdravje, prire-
dimo tudi prih. nedeljo, in tako naprej, shode
po okolici.

Ravno zdaj je to potrebno, da zamorejo
poslanci oziroma mestni svetovalci povedati
svojim volilcem, kaj so delali v mestnem
svetu in kaj se je tam godilo.

Mestni proračun.

Znano vam je, da se vsako leto raz-
pravlja v mestnem svetu tržaškem o dohod-
kih in stroških mesta tržaškega, o potrebšči-
nah in delih, ki se imajo izvršiti itd. Tako
se je tudi prošlega decembra meseca raz-
pravljalo v mestnem svetu o proračunu ter
o tej priliki govorilo o marsikateri stvari, ki
je potrebna za tržaško okolico. Da se ni vse
doseglo, kar se je želelo, temu se ne smete
čuditi, ako pomislite, kako gospodje gos-
podarji na magistratu. Saj nam celó takih
stvari nočejo dati, ki se zdijo jako potrebne
in pravične celo našim nasprotnikom, nočejo
nam jih dati, če se še tako ponižamo pred

gospoda na magistratu, kakor se je to v
nekem slučaju, ki vam je gotovo znan,
zgodilo.

Kako se je vršila vsa ta razprava o
proračunu, o tem ne bom na dolgo razprav-
ljal; tistim, ki čitajo časnike in se s prija-
telji menijo o političnih stvareh, je to že
znano. O nekih stvareh pa moramo vedno
zopet in zopet razpravljati, da tako opomi-
njamo gospode na magistratu, da nam dajo,
kar nam gre.

Kaj je proračun ali »preventiv«, veste;
to je nekak izkaz, nekaka »specifika« vseh
stroškov, ki jih ima mesto v svojem gos-
podarstvu, dohodkov, ki jih dobiva iz mestnih
doklad itd. Kedar se razpravlja o proračunu,
predlaga delegacija, kaj se ima prihodnje
leto potrošiti, in pove, kako se ima pokriti
te stroške za določena dela. Takrat je čas za
okoličanske poslance, da povejo, kaj bi bilo
potrebno in koristno za njihove volilce. Mi
nimamo druge priložnosti, da bi razodeli
svoje želje. Kajti v delegaciji ni nobenega
nas, in to nalašč, ker se razpravlja tam tudi
o nekih važnih stvareh, o katerih gospoda
nočejo, da jih mi zvemo; seveda, nazadnje
morajo žnjimi na dan, in tedaj imamo i mi
priliko, da povemo svoje.

Koncem lanskega leta smo razpravljali
o proračunu za tekoče leto, ki končuje ka-
kor vsako leto, s primanjkljajem. To bi sicer
še ne bila taka nesreča, kajti znano je, da
se pri nas v Avstriji tudi drugim občinam
in sami državi v tem oziru ne godi bolje.
Žalostno je pri tem le to, da, akoravno se
toliko troši — več nego znašajo dohodki —
da se pri tem tako malo stori za okolico.
Vse se potroši za mesto, na okolico se niti
ne misli; od okolice se zahteva samo to, da
bi plačevala.

Ker se je pozabilo na okolico tudi v
letošnjem proračunu, so se okoličanski po-
slanci oglašili o razpravi ter postavili razne
predloge. Toda predno govorim o tem, moram
omeniti še neke druge stvari, ki se tiče vas,
Openci, edino vas.

Sejmi na Opčinah.

Pred nekoliko meseci so vam nekateri
svetovat, da bi vi prosili za sejne na Op-
činah, češ, v Sežani so sejmi ustavljeni in
sedaj bi bila lepa priložnost, da se zopet
oživijo sejmi tukaj.

To je bila vsekako dobra misel in ve-
selo znamenje za vas, da se zanimate za svoje
koristi, toda gospodje so vam svetovali še

nekaj drugega. Rekli so vam: ako hočete
kaj vdobiti, morate biti prav pohlevni, kakor
da ste pripravljeni gospodi tudi — noče po-
ljubiti... In sestavilo se je neko prošnjo, v
kateri je bilo rečeno, da ste štrašansko po-
hlevni, da hočete živeti v ljubezni in slogi
z mestno gospodo ter ji služiti. Moram to
povedati, da boste videli, kako se daste
včasih speljati na led, pa vendar ne dosežete
ničesar.

Sklicali ste tudi shod v tej stvari. Prva
stvar bi pač bila, da bi se na ta shod po-
vabilo tudi vašega poslanca; toda on je zve-
del o shodu kakor vsaka druga postranska
oseba, n. pr. kak cestar. Vendar je prišel
zraven in bil za to, da se napravi korake za
sejme, toda svetoval je, da se stori to v
obliki, kakor se spodobi za može, za davko-
plačevalce, ki imajo pravico zahtevati, kar
jim gre, torej v dostojni formi, ne pa da bi
se pokazali kakor sužnji mestne gospode ali
»ščavi«, kakor pravijo Lahji.

Nisem prišel, da morda branim vašega
poslanca, vendar to sem vam moral povedati,
ker je čudno, da se je vso stvar delalo za
našim hrbtom ter se nam o njej reklo še le
potem, ko se je vse že zgodilo.

Potem se je poslalo to prav ponižno
prošnjo na magistrat in vam se je reklo:
sedaj ste se pokazali tako pohlevni, da ne
more izostati uspeh in da morate doseči, kar
želite. Prošnja je prišla v mestni svet in kdo,
mislite, da se je o nji oglašil? Vaš poslanec!
— In sklenilo se je, da se prošnja odstopi
delegaciji, da se ista o njej posvetuje. Dele-
gacija pa, ta milostiva, dobra delegacija je
sklenila, da se vašo prošnjo vrže v koš!

Takrat v mestnem svetu je bila pri-
ložnost, da bi vaši prijatelji pojasnili, da so
sejmi stvar, ki bi ne bila koristna samo za
Slovence na Opčinah, marveč tudi za Nemce
in »ekorijaše«. A vkljub temu, da ni bila
na razpravi samo slovenska stvar, se ni nihče
izmed vaših prijateljev oglašil, da bi jo pri-
poročal, razun vašega poslanca, o katerem se
je govorilo, da je stvari nasproten; on je
sejme toplo priporočal in povedal gospodi,
kolike koristi bi bilo celó za mesto samo, če
se openski sejmi zopet oživijo. A njegov
glas ni našel poslušalcev; razun nas Sloven-
cev je prepričal samo enega, precej mirnega
Italijana. — Ta dogodek vas je menda pre-
pričal, da če ste še tako pohlevni, tudi če
pljunete v lastno skledo, ničesar ne dosežete.
Če boste pa pravi možje, če boste ponosni

na to, da ste Slovenci, če boste gospodom
povedali to, kar jim gre, smete pričakovati,
da kaj dosežete, kajti tistim, katerih se bo-
jijo, še včasih kaj dajo. Oni pač mislijo, da
drugim ne treba nič dati, češ: »ti so itak
naši«.

Iz tega vidite, da človeku v Trstu ni
dobro, če je preponižen. To mu nič ne po-
maga; gospodje ga imajo še za norca. —
Jaz tega ne govorim, da bi vas morda huj-
skal proti komu, jaz vam samo povem, kako
se stvar godi, da se znate ravnati.

Šola na Gropadi.

Kakor o tej priložnosti, tako je bilo
tudi o neki drugi. Vam je znano, da se prosi,
ne vem, že koliko let, najmanj deset let za
šolo v Gropadi. (Glas iz občinstva: Petin-
dvajset let!)

Ta prošnja, upravljena na magistrat, je
bila podpisana od vseh gospodarjev v Gro-
padi in mnogih posestnikov v Padriču.

O tej prošnji se je mnogo govorilo in
pisalo; če bi se zbralo vse gradivo, imeli bi
že debelo knjigo o tej stvari.

Ko se je prvokrat o tem predmetu raz-
pravljalo v mestnem svetu, so prošnjo od-
bili; rekli so, da šola v Gropadi ni po-
trebna.

Mestni gospodje okoličanom vedno oči-
tajo, da so neumni, da so barbari, ničvedni
in ničvredni. Kedar pa prosijo za kako šolo,
da bi se v njej kaj naučili, da bi ne bili
več barbari, takrat pa jim šole nočejo dati,
akoravno so po postavi dolžni, da jim jo
dajo.

Gropajci so prošnjo ponovili in proti
sklepu, s katerim je bila odbita, rekurirali;
stvar je šla naprej in prišla na namestništvo.
Na namestništvu so prošnji ugodili ter rekli
mestni gospodi, da morajo šolo napraviti. To
pa gospodi ni bilo prav. Sklenili so, da se
proti temu ukazu namestništva pritožijo, kar
so tudi storili, in utok je šel na ministerstvo
na Dunaj. Na Dunaju, kjer menda ne po-
znajo ramer v tržaški okolici, so rekli, da
potreba šole ni dovolj dokazana, ker imajo
Gropajci dve šoli v bližini, eno v Bazovici,
drugo v Trebčah. Ker je pa po zimi menda
težavna pot v ti šoli, je pa šola v Gropadi
morda vendar potrebna. Zato je reklo mini-
sterstvo, da ne uniči sklepa namestništva
popolnoma, marveč, da želi, da bi se še po-
izvedovalo, da bi preiskala komisija, kako
stvar stoji, ali je šola potrebna ali ne.

P O D L I S T E K.

Vladimir.

Hrvatski spisal Avgust Šenoa, prevel M. C. t. č.

II.

Teta se je zasmejala od srea, udarila
Dobranica po ramu, zatrdila mu, da jej je
dobro došel in da ga ni mati rodila tako nevar-
nega navibanea, kakor je on. Hotela mu je
pri južini na vrtu natančneje opisati Klara,
ali on jej je odgovoril, mahnivši z roko:
»Nikar tetika! Ne govorite mi ničesar o go-
spici Klemenčevi. Jaz sem plemič, človek vi-
težke nravi. Bilo bi nepravilno, da mi približe
opisete gospico Klara, da mi kakor špijon
opisete njene slabosti, da jih potem temlaže
premagam. Jaz iščem največje zapieke. Borba
bo tako jednaka; ona ne pozna mene, jaz ne
poznam nje: dve nepoznani vojski se spopri-
miti iznenada. Vi jej menda niste povedali,
da pridem jaz, ona me bržčas tudi ne
ne pozna?«

»Bog obvaruj!« se je nasmehnila Kame-
nička. »Da da, tako bo prav. Dve nepoznani
vojski, a jaz hočem to borbo gledati od strani.
Meni bo to zares haut gout.«

In prišel je dan zabave, krassn jesenski

dan. Gostov se je bilo že precej zbralo v
Hrastoven, sami ljudje nenavadne vrste, ve-
leposestniki, sodniki, podžupanje, župniki, stare
načelnike posestaice in krotke jim hčerke k
temu dva trije baroniči in neka stara grofica
ki je jako ponosno škilila po vršini svojega
nosa. Dobranic se je dal po svoji teti pre-
staviti vsem velenjenim gostom, katerih
vsaki je znal reči gosposu po kako laskavo
besedo. Dobranic je ob teh slavonskih grizel
brke, klanjajoč se precej leseno. Vsi ti po-
kloni so mu bili zoprni ravno sedaj, ko mu
je neka nestrpljivost mučila dušo. Ko so se bile
dame spustile v najhujše besedičenje in so se
gospodje zbrali okoli baroniča, ki se je bil
ravno povrnil iz Pariza, umaknil se je Do-
branic neopaženo ter krenil po gozdni stezi,
ki se je vila nad cesto. Na višem ovinku je
sel Dobranic v senco starodavnega hrasta,
kjer ga ni mogel opaziti nikdo.

Sede je gledal bregovito krajino, ki se je
razprostirala pred njim, vse one čedne dvorce
sredi šumskega zelenila, kjer so stare hrvat-
ske matere skozi stotine let živele v sreči in
nebreči. Bilo mu je čudno v tej gozdni sa-
moti, do katere je prodiral samo glasen, vesel
smeh od Kameničkega dvorca sem; pa če
tudi ta kraeni prizor ni razstopil srea njegovega

vendar se je vzbudilo v njem resneje ču-
stvanje. Bil se je zaglobil v čudne misli.
Kar naenkrat ga je vzbudilo neko ropatanje.
Pogledši nizdolu je opazil silen oblak prahu
iz katerega se je izvila visoka, tanka angle-
ška kočijica, ki je strelovito drla po cesti.
Četorica ognjenih belcev je poskakovalo pred
njo, a držala jih je na vajetih krepka ali
nežna roka tanke ali polne devoyke črnega
očesa, črnih las, finega, skoro španjolskega
lica okolo madjarskega klobučica se je vil v
zraku siv, avilen pajčalon, a goste kite sijajnih
las so jej bile zadej zavite v klopčič. Kraj
gospice je sedel debeli sivolas gospod ari-
stokratskega lica, a od zadej na kožnatem
sedežu angležke kočije je jahal sluga, oble-
čen po madjarsko. Ker je cesta šla nizdolu,
trebalo je sedaj voziti počasneje, in tako je
imel Dobranic časa za opazovanje gostov na
vozu. No, njegovo oko je malo maralo toliko
za starega, kolikor za slugo, temveč za ple-
menito kočijašico, ki je s toliko spretnostjo
gonila in vodila vitke belce. Slutaja mu je
govorila, da je to tista ženska kuriozitet, da
je to Klara.

Saj je vedel, da so bili sedaj v dvorcu
zbrani že vsi gostje, samc Klemenčevih ni še
bilo. Tu ni dvoma, to sta ona, oče in hči.

To je torej Klara ta osvovljiva trdnjava. Do-
branic se je nasmehnil na lahno. Resnica,
forme so dovršene, rekel bi zlite, mišice ka-
kor da so železne; to je poznati po krepko-
sti, s katere drži vajete; glava je ponosna,
črte pravilne brez prigovora, vsa vitka, gibka
— ali vsega tega je tudi pri drugih. Na
angležkih bakrorezih vidiš dosti tacihi devoyk
na konju in na sedežu lahke kočije. Kočija
je že zginola iz-pred oči »Don Juana« ter
zakrenila na dvorišče hrastovitega dvorca.
Dobranic se je začel jeziti. Bil je trdno pre-
pričan, da se je teta sama pošalila, da ga je
le izmamila v to zoperno družbo, kateri bo
on moral biti »maitre de plaisir«. Klara, si je
misli, ni drugzega, nego ona od tistih stotin
plemiških devoyk sans consequence, ki iz sa-
mostanske šolske klopi skoči na konja, iz ur-
šulinskega vrta na parket plesne dvorane,
kjer se devoyke vrte na ogled, dokler ne
pridejo pod kapo in streho plemiškega dvorca
da rode prav take hčere kakor so one
same bile.

Za nekoliko trenutkov se je spustil niz-
dolu in krenil proti Hrastoven, vstopil je skozi
zadnja vrata kraj čebelnjaka na vrt ter sto-
pal proti dvorcu, pred katerem je v senčnati
lopi od bršljana sedela družba. (Pride še.)

Pršla je na lice mesta komisija, v kateri so imeli prvo besedo seveda gospodje iz mesta, in je rekla: Ceste so dobre; otroci lahko hodijo v šoli v Trebčah in v Bazovici.

Nomestništvo pa je na to odgovorilo, naj komisija še enkrat pogleda in se prepriča, je-li po zimi mogoče za majhne otroke, da hodijo v šolo v Bazovico in v Trebče. To je pisalo namestništvo magistratu že pred štirimi leti. In kaj se je zgodilo?

Od takrat čakajo gospodje iz komisije še zmerom, da pride sneg in burja, da bi prišli pogledat, ali je res sneg in ali res razsaja burja. Med tem časom je menda že pihala burja in sneg smo tudi že imeli, toda nesreča je ta, da takrat, kadar bi se oboje dalo najbolj videti, da se takrat tudi gospodi ne ljubi hoditi v okolico, in tako se ne morejo prepričati, je-li šola v Gropadi potrebna.

Stvar je nekoliko smešna, a tudi žalostna. Gospodje imajo skrbeti, da se ustanovi potrebne šole, da bi majhni otroci ne bili izpostavljeni burjam, a ti gospodje še čakajo danes, da bi prišli gledat, kako burja piha. Jaz ne vem, koliko časa bo to še trajalo.

No, v zadnji seji mestnega sveta se je vaš poslanec oglasil o tej stvari ter vprašal, kaj je s šolo v Gropadi, in stavil predlog, da se ta šola ustanovi.

Tukaj moram še nekaj omeniti, da boste videli zopet, kako vas imajo ti gospodje za norce. Pred tremi leti, ko se je šlo zato, da bi tržaško mesto najelo veliko posojilo 24 milijonov kron in ko so hoteli v to svrho dobiti tudi glasove slovenskih poslancev, so rekli: Mi moramo za ta denar napraviti mnogo važnih velikih del n. pr. norišnice, šole itd. Ta dela bodo koristna tudi za vašo okolico. Da vidite, da smo pripravljani tudi za vas kaj storiti, napravite nam seznamek, specifikum vsega, kar bi bilo za okolico potrebno. Sestavil se je izkaz, v katerem se je povedalo za vsaki okraj, kaj bi bilo tam najbolj potrebno. V tem izkazu se je nahajalo med drugim župnišč: in šola na Opčinah, razni vodnjaki in — šola v Gropadi.

Ker so hoteli, da bi slovenski poslanci glasovali za posojilo, sprejeli so tudi predlog glede gropajske šole. Šola je torej bila sklenjena in bi se imela napraviti. A kaj vidimo sedaj? Sedaj, ko se ni imelo napraviti drugo, kakor poslati komisijo, ki naj pove, ali v zgornji okolici burja razsaja, sedaj so rekli: ne! Za predlog vašega poslanca ustali so samo slovenski poslanci in predlog je propadel.

To pa bi ne bilo mogoče, če bi namestništvo prisililo magistrat, da že davno ukazana komisija pregleda, kakšne so klimatične razmere v Gropadi. Mislim, da bi bila dolžnost namestništva, da prisili magistrat, da bo isti storil svojo dolžnost.

Na vas, Gropajci je sedaj, da se oglasite. Zberite se na posvetovanje, izvolite si deputacijo, ki bo šla na namestništvo, da isto opomni magistrat, kaj ima storiti.

Šola na Opčinah itd.

Kakor se je zgodilo z gropajsko šolo, tako je bilo tudi s šolo na Opčinah. Tudi to so stavili v proračun in sklenili, a zgradili je niso nego so pozneje predlog odbili. Zakaj, tega niso povedali, a nam je to znano, ker so že enkrat izjavili, da za slovenske šole nočejo ničesar storiti.

Da, če bi se šlo za kak italijanski šolski vrtec, za to bi že dali denar. Zadnji čas sploh rastejo italijanski otroški vrtec po okolici kar iz tal (n. pr. na Istrski cesti, v Škoduju itd.), tako da izdajajo za vrtec po okolici že več kakor za vrtec v mestu samem. Že sami Lah jim očitajo, da gledajo samo na to, kako bi poitalijančili okolico. Sara »Piccolo« je pisal v tem smislu. No, če že tak list tako sodi o gospodi na magistratu, potem se preneha vse in ne smejo se čuditi gospoda, če jih mi vedno kritizirano.

S tem končam svoje poročilo.

(Zvršetak pride.)

Politični pregled.

V Trstu, 20. jan. 1902.

Iz proračunskega odseka. V nadaljevanju razprave o točki »užitinski davek« poročal je finančni minister pl. Böhm-Bawerk, da se vlada pogaja z deželnim odborom češkim glede uvedanja samostojne deželne doklade na pivo, on pa da mora imeti o takih oddredbah vedno pred očmi skupne državne koristi.

Glede monopola na žganje, rekel je finančni minister, da istega brez vsacega predsodka, da še celo simpatično odobruje. Ker je treba premagati razne ovire, priporočati je zadevo v natančno preštudiranje, na kar bo minister o istej poročal. Minister se je nadalje izjavil proti proračunjenim dohodkom davka na pivo, ker znatno zvišanje teh dohodkov v lanskem prvem polletju nikakor ne opravičuje zvišanja proračunjene svote za letošnje leto. O točki »užitinski davek« glasovalo se bo v jutrajšnji odsekovi seji.

Avstrijska politika na Primorskem. Dozdevalo se nam je s začetka, da bo prihod sina nemškega cesarja, prince Adalberta, čisto privatnega značaja, brez vsake politične primesi in se radi tega nismo posebej zanimali za ta dogodek ter nismo o vsprejemu, banketih in drugih takih etiketnih zadevah ničesar poročali našim čitateljem. Ali: »Človek obrača, previdnost avstr. politike pa obrne.

Niti slutiti nismo mogli, da pride o priliki obiska nemškega princea, od strani pri morske vlade do veleznimivih izjav, katere je podal namestnik grof Goëss v svojem govoru na dineju, ki se je v soboto zvečer priredil na čast visokemu gostu, princeu Adalbertu Pruskemu. Ta znamenit govor primorskega namestnika glasi se v doslovnem prevodu tako-le:

»Čast nam je, pozdraviti te dni c. nemško vojno ladijo »Charlotte« na onem delu avstrijskega obrežja, ki ima posebno važnost za postanek pomorskega položaja naše monarhije. Kakor so vsi modri vladarji imeli vedno svojo pozornost obrnjeno na morje, tako so si tudi vladarji iz naše cesarske hiše že zgodaj prizadevali dobiti pot iz svojih dežel do morja. S pridobitvijo Trsta in njegovega ozemlja, katera pridobitev se je izvršila mirnim potom, storila je habsburška vladarska hiša prvi korak k morju.

Težaven je bil razvoj tega dela obrežja, vsled dogodkov notranje in vnanje politike sedaj povsapeševan, potem zopet oviran, včasih tudi popolnoma zaustavljen, dokler je slednjič vsled vedne skrbi naših vladarjev, vsled pridnosti in podjetnosti trgovskega stanu — v zavetju naše slavne mornarice — dospel do sedanjega pomena. Tudi čas v katerega spada obisk ces. nemške ladije, ni za Trst brez pomena, ker ravno te dni so zapričela ona dela, ki bodo takorekoč predrla mogočni okop, ki ga tvori trojno gorovje: Ture, Karavanke in Julijske Alpe in nas v malo letih močno zblížala s severnim, produktivnim delom monarhije in z nemško državo. Mnogokrat ste že nemška pridnost in nemška podjetnost tu vspešno delovali, naj bi se torej, kakor sedaj sever naše monarhije oploduje nemška pristanišča, tudi južna Nemčija potem posluževala skrajšane poti do avstrijskega obrežja ter tako uplela novo vez med mnogostevilne medsebojne razmere obeh držav. Kakor srečo pričajoča znamenje, da se bodo ta pričakovanja izpolnila, služni nam dejstvo, da je nemška država ravno sedaj doposlala k našemu obrežju cesarsko ladijo z mladostnim členom cesarske hiše.

Nada v bodočnost je naravna čednost mladine. Tudi pred Vašim kraljevim veličanstvom je še vsa mnogobetajajoča prihodnost na delih bogatega življenja, čemur so v poročstvo velike naloge nemške mornarice. Ako bo Vaše kraljevo veličanstvo, kakor upamo, v poznejši zreli moški dobi ta visoki poklic zopet dovel na to obrežje, naj bi takrat Vaše veličanstvo našlo to mesto, kakor mogočno razvit avstrijski emporij in v istem, kakor dragocen del trgovskega stanu: nemško kolonijo v bogatem razcvitu. Mi pa želimo danes Vašemu veličanstvu iz vsega srca obilo sreče in vspeha v Vašem življenju, v veselje visokim starišem Vašega kraljevega veličanstva in na čast in slavo z našo državo tesno zvezane nemške države. Po teh besedah napil je namestnik grof Goëss nemškemu cesarju in cesarici ter navzočemu princeu, na kar se je isti v kratkih besedah zahvalil ter napil našemu cesarju.

Svoja izvajanja o tem znamenitem govoru prinesemo v kratkem; za danes opozarjamo slovenske rodoljube — pa tudi naše neljube italijanske sosedje na vsebino tega govora, v katerem je jasno izražena tendenca avstrijske politike na jugu; posebej pa so v tem govoru dovolj jasno izraženi ukazi in nalogi, ki jih je dala centralna vlada ekscelenci Goëssu, kako naj vlada na Primorskem.

Italijane bi moralo upametiti že dejstvo, da vodijo vso njihovo politiko Židje, ki so vedno brezdomovinci, ako se jih pa sili, da morajo prijaviti svojo narodnost, tedaj pa so vedno »taje«.

Tudi v vsem Goëssovim govoru bilo je toliko teh »taje«, da bi se istega govora ne moral sramovati niti najradikalnejši Vsenemec.

Nauk iz afere Sv. Jeronima v Rimu. Kdor je čital pred nekaj tedni italijanske liste, zlasti pa primorska glasila naših neodrešencev o dogodkih v zavodu sv. Jeronima v Rimu, bi lahko mislil, da je v glavnem provzročitelju onih dogodkov, v »slavnem junaku« Titu konte Alacevihu nastal Italijanom nov Garibaldi, ki je poklican rešiti ne samo zavod sv. Jeronima iz rok Slovanov, temveč kar naravnost osvoboditi »neodrešene brate« v Dalmaciji in najbrž tudi v avstrijskem Primorju iz »sužnjosti«.

Tit konte Alacevich je bil junak, mučenik, branitelj narodnih svetinj in kar je bilo še drugih takih polnodoneh naslovov.

Iz vseh krajev neodrešene »patrije« leteli so brozjavni pozdravi in čestitke na tega narodnega junaka in to naposled niti ne moremo toliko zameriti našim sodeželanom italijanske narodnosti, kajti v pomanjkanju resničnih junakov in resnično velikih, značajnih mož jim ne preostaja drugega nego se zadovoljiti s karikaturami.

Žalostno pa je bilo, da so takrat celó vlade začele vpoštevati onega šarlatana kakor jako važno osebo, s katero so se pogajale kakor s kako vojskujočo silo.

To je bilo tem čudneje, ko so vendar celo nekateri v Italiji izhajajoči listi označili Alacevichevo počenje s pravim imenom. Vše takrat je na pr. veliki list »Illustrazione Italiana«, katere sodrušnik je celo bil Alacevich, tega poslednjega imenoval komedijanta.

Italijanska vlada pa je v kljub vsemu temu vzela Alacevicha kar naravnost v svojo zaščito.

A sedaj se je pokazalo, da je bil konte Alacevich, ki niti konte ni, ne samo prav navaden komedijant in šarlatan, ampak da se sploh ni boril za kak ideal, temveč da mu je bil irredentizem le v prevezo, da iz bogatih dohodkov zavoda sv. Jeronima tudi svoji nikdar siti in zelo potrebni osebi zagotovi primeren dobiček.

Pokazalo se je, da ta »junak«, ki se je bil predstavil svetu kakor boritelja za irredentistične ideje, piše istočasno jako ponižne in pohlevne vdanostne prošnje italijanskemu kralju — papežu in — našemu cesarju. Doznalo se je, da se je ta patenti irredentar lepo pogodil z avstrijsko vlado za »majhno« odškodnino in da je za to priznal avstrijski protektorat in pravico papeževu do zavoda.

Naravno je, da so naši Italijančki zelo žalostni, ko vidijo, kak šarlatan je njihov »junak« in »mučenik«.

Pa so res pomilovanja vredni primorski neodrašenci: najprej se je boritelj za »vzvišene ideje« slavn dr. d. Angeli tako proslavil, da je moral po noči bežati iz Trsta, potem se je nič manj junaški garibaldinec Mauroner pokazal tako vestnega strija in varuha, da bi ga ljudstvo najraje videlo tam gor v via Tigor; nedavno je bil ultra radikalni, nevpogljivi branitelj najekstremnejših aspiracij, voditelj demokratike odkrit kakor vreden oboževatelj morale a la Wolf, in sedaj se je še »konte« Alacevich prikazal kakor navaden pustolovec brez značaja in brez idejale.

Pa pustimo Lahe v njihovi žalosti in vprašajmo se raje, kako se ima soditi o vladi, ki se iz »znanih« višjih ozirov, iz ozirov na take »junake« in na njihova stremeljenja obnavlja dajati svojim najvernejšim podanikom, kar jim je sicer v teoriji po zakonih zagotovljeno. Kdaj se vendar enkrat uveri vlada, da take ljudi se nema vpoštevati kakor »junake«, temveč kakor navadne šarlatane.

Tržaške vesti.

Cvetka iz vrta »slovenskih« socijalnih demokratov. Zadnji »Delavec« — Rdeči prapor« piše:

»Edinost« se še ni naveličala, dolgočasiti svojih ubogih bratcev s tistimi neumnimi »modrostmi«, ki jih brez vsake logične zveze in brez vsake stvarne podlage nabira pod zaglavjem, kdo med njimi ne vidi. No, kdor najmanj vidi, to so gospodje, ki pišejo

»Edinost«, ki v svoji zaduhli redakciji mešajo ideje iz preteklih, davno preteklih, davno preživelih časov, pa še do danes niso opazili, da ima svet danes popolnoma drugačno lice kakor ga je imel takrat, ko so tiste ideje nastale in ko še njih ne nas ni bilo na svetu. Da je tudi zadnji lonec tega ričeta poln infamij, nas pušča popolnoma hladnokrvne, kajti tega smo že tako vajeni, kakor da moramo opravljati opravila, katerih se noben človek ne more znebiti, o katerih pa govori k večjemu s svojim zdravnikom.

Mi dostavljamo: In k zaključku katerih »opravič« najdostojnejše služi — »Rdeči prapor«. Basta!

Javno vprašanje. Podpisani vprašamo tu javno slavno c. kr. namestništvo: Kaj vendar mislite z rešitvijo naših utokov glede dosege domovinstva v ti občini? Koliko časa še bomo čakali, predno izvemo, na kako stališče se je postavila c. kr. lokalna vlada, proti nezakonitemu postopanju tukajšnje mestne oblasti in koliko časa treba še — predno se nas definitivno vprejme v mestno zvezo tržaško, daji je že leto dni odkar smo vložili naše prošnje?

V slučaju, da se nam ne odgovori takoj, prosimo vsa občinska zastopstva po vseh jugoslovanskih zemljah te državne polovice, da nastopijo takoj odločne korake, proti vsakemu zavlačevanju rešenja prošenj za novo domovinstvo in ob enem prosimo vse slovenske poslance, naj v prvi seji prih. zasedanja državnega zbora odločno zahtevajo od centralne vlade, da ista zapove podrejenim oblastvom, naj ne zavlačujejo rešenja vloženih prizivov kar po šest in več mesecev!!

Ob enem naj zahtevajo, da se zakon o domovinstvu spopolni tako, da ne bo več dvoumen.

(Sledi 20 podpisov!)

Trgovsko izobraževalno društvo. — Zvršetak poročila o obnem zboru 12. januarja 1902. —

Na to je poročal blagajnik g. Škodnik o stanju društvenega premoženja od 1./1. do 31./12. 1901. Iz istega je razvidno, da je bilo dohodkov v znesku . . . 6.517 K 32 st. a stroškov . . . 1.275 „ 45 „

čisti dohodki znašali sotej 5.241 K 87 st. Obračun se je odobril.

Sledila je volitev novega odbora in plesnega odseka.

V odbor so voljeni: gg. Plesničar, predsednikom, Millonig, podpreds. Perušek, tajnikom Tamajin, blagajnik Marušič, Zgur, Kranjc, odbornikom, Vrtovec, Plesničar ml. ter Popatnik, namestnikom.

Pri točki »Posamezni predlogi« predlagal je preds. Plesničar, naj bi se prispevki ustanovnih udov povišali.

Na nasvet g. Ulčakarja je predlagatelj ta predlog odgnil.

G. Millonig je predlagal, naj bi društvo poprijelo inicijativo za ustanovitev »Trgovske obrtne zadruge« v Trstu, kakor deluje enaka plodono v Goric.

G. Ulčakar, vodja »Tržaške posojilnice« podal je na to pojasnila o pravilih, delovanju in o razmerah goriške zadruge ter je predlagal izvolitev 5 oseb za študijo osnove takega zavoda. Sprejeto.

G. Ulčakar je še enkrat poudarjal koristi temeljite stanovske izobrazbe za trgovca ter vabil na obilen in vesten obisk večernih tečajev. Predlagal je na to še zahvalo staremu odboru za njegovo neumorno delovanje, čemur so zborovalci pritrdili.

Na to je zaključil predsednik zborovanja.

Društvo je torej, kakor je iz tega razvidno, po svojih še skromnih močeh vestno delovalo. Zato, in ker je za razvoj in napredek našega življa v Trstu prevažno, dolžnost je pač vsacega rodoljuba, da ga podpira podisi s podporo ali pristopom.

Udje naj si bodo pa tudi svesti, zakaj se imenuje društvo »izobraževalno« ter naj pridneje zahajajo k večernim tečajem. Potem se ne bo nobenemu pripetil tak križec in nevaren slučaj, kakor nekemu tuk. slov. trgovcu, ki je prinesel k odvetniku neveljavno, ker nepravilno sestavljeno in podpisano mu menico.

Plesne zabave minole sobote. V soboto bil je v gledišču »Armonia« ples »Vzajemnega podpornega društva za vojaške veterane«. Gledališče je bilo za to priliko kajlepo in ukusno okrašeno s zelenjem, zastavicami, preprogami, grbi in drugim nakitom ter sijajno razsvetljeno.

Ples, katerega se je udeležilo mnogo izbranega občinstva, vodil je plesovodja g. Ivan Umek, ki je jako lepo izvedel finala četvork. Občinstvo v gledališču bilo je skoraj izključno slovensko in se je slišala povsod slovenska govorica, kar naj služi mlademu društvu v direktivo, da bo znalo, na kateri del tržaškega občinstva se ima v prvi vrsti naslanjati o prirejevanju svojih plesov in zabav.

»Slovansko pevsko društvo« imelo pa je v soboto svoj plesni venček v »Slovanski čitalnici«. Ta plesna zabava je izpala vsestransko izvrstno. Občinstva se je bilo zbralo toliko, da je bila čitalniška dvorana še pretesna. Zabava je bila zelo živahna in neprisljuna in je gotovo, da ostane ta plesni večer vsakomur v prijetnem spominu.

Plesni venček, ki ga je priredilo prošlo soboto pevsko društvo »Kolo«, je izpal v popolno zadovoljstvo vseh udeležencev. Vdeležba je bila taka, da se je moglo lepo plesati in zabavati. Od nad sto vdeležencev, je bilo 2 tretjini kolašic in kolašev, drugi so bili povabljeni gostje društva.

Imeli smo v svoji sredi med drugimi tudi tri vrle Istrijane, namreč, g. učitelja Ciril-Metodove šole iz Vabriga, vrlega narodnega borilca Črnogorca in Frate in še enega Vabrežana. Zabava je obstajala, iz petja, citiranja, (g. Malič) iz humorističnih in resnih iger in — plesa. S to domačo zabavo, ki je izpala popolnoma povoljno so bili zadovoljni vsi vdeleženci in je želeli, da se tudi v bodoče priredi kaj sličnega.

Bila je to jako prijazna, rekli bi družinska zabava, na kateri se je človek veliko bolj veselil ter mu je veliko prijetnejše, kakor na marsikaterem »sijajnem, velikem plesu«, katerega udeleženci navadno zapuščajo z vzdihom: »hvala Bogu, da je enkrat konec«.

Drobne vesti. Junaki nože v. Ko je priplul parnik »Ellena« včeraj zjutraj v naše mesto, dal je kapitan poklicati polic. oficijala Kreinerja, kateremu je kapitan povedal, da je 27-letni mornar Italijan Henrik Fiorani iz Ancone (Italija) ranil z nožem 37 letnega kurileca Jakoba Gofani iz Malte in mu tako prizadel več nevarnih ran. Ko je drugi kurilec Abdul Ali pritekel na pomoč svojemu prijatelju, je Fiorani nevarno ranil tudi tega. Fioranija so odvedli v ulico Tigor.

Bestialna hčerka. Ana Sagher, stanujoča v ulici Almerigo Vespucci št. 2, je šla obiskat svojo hčerko Marijo. Ko je sruva hči zagledala svojo lastno mater, jej vrgla v glavo neko steklenico, katera je ubogo ženo tako nevarno ranila, da so jo morali prenesti v bolnišnico.

V spanju okraden. Ko je delavec Mihael Plesar iz Celovca, prišel včeraj v naše mesto, dobil je tu svojega starega prijatelja 26 letnega Antona F. iz ulice sv. Nikolaja, ki mu je med drugim tudi pripovedoval, da je brez novčiča in kar je še hujšega, da ne more že dolgo časa dobiti dela. Plesar, ganjen po prijateljevih besedah, obljubil mu je, da mu plača večerjo in za kozarec vina. Šla sta na to v neko gostilno v ulici Altana, kjer sta bila več časa. Plesarja je vino kmalu prevzelo in je v gostilni krepko zaspal. To spanje pa je moral drago plačati. Ko se je vzbudil, je žalosten opazil, da so mu ukradli 40 kron in uro vredno kakih 20 kron! Plesar je stvar naznanil policiji, ki je takoj na to dala zločinca aretirati Antona F., kateri je izjavil, da ni ukradl prijatelja ter da je nedolžen. Pozneje pa je policija iztaknila pravega kriveca v osebi 42 letnega natakarka Avgustina L. iz Solnograda ter ga odvedla v zapor.

Dražbe premičnin. V torek, dne 21. januarja ob 10. uri popoldne se bodo vsled naredbe tuk. c. kr. okrajnega sodišča za civilne stvari vršile sledeče dražbe premičnin: ulica Riborgo 9, obuvala in steklena omara; ulica della Guardia 5, hišna oprava; ulica Giulia 29, hišna oprava; Sv. Mar. Magd. zgorja 58, glasovir; Campo Marzio 6 in ulica Remota 6, krave, konji in vozovi; ob 11. uri: ulica Corti 4, hišna oprava; ulica Lazaretto veechio 21, oprema v zalogi; ob 11¹/₂ uri: ulica Cavana 17, hišna oprava.

Vremenski vestnik. Včeraj: toplomer ob 7. uri zjutraj 4^o6 ob 2. uri popoldne 10° C.^o — Tlakomer ob 7. uri zjutraj 778,5 — Danes plima ob — predp. in ob — pop.; oseka ob — predpoludne in ob — popoldne.

Vesti iz ostale Primorske.

Iz Hrušice v Istri, 17. jan. 1902. Za zidanje mlekarne v Hrušici se že energično delajo priprave in če Bog da, čas ni več tako daleč, ko se prepričamo na lastne oči, kako prepotrebna je bila ta zadruga in kako blagodejno bo delovala v prosep našega kmetijskega stanu. Če je sploh kje potrebno, pomagati kmetu, to gotovo ni v zadnji vrsti našemu, ki ječi pod težo vsakovrstnih bremen in dolgov, a zaslužka nima v toliko, da bi si pomagal naprej. Mi smo uverjeni zato, da tudi oni, ki so sedaj takorekoč še slepi, izpregledajo in bodo umeli blagovati trudapolno delovanje mož, ki se žrtvujejo za naš ubogi, zapuščeni narod! In to v doglednem času!

Vesti iz Kranjske.

* **Realka v Idriji.** Ministerstvo je mestni realki v Idriji za tekoče šolsko leto podelilo pravico javnosti.

Vse je preplavljeno

s hvaljenimi zdravili proti pljučnim in vratnim boleznim, toda nad »Pectora« ni boljšega zdravila. Velikanski vsepri pri obolelih na pljučah, vratu in posebno dihalnih organih dokazujejo sledeča pisma. (Izvirniki so vsakomur na razpolago.)

Gospa Justičnega svetnika M. B. v W. Prosim Vas s tem, da mi pošljete s povzetjem 5 zavirkov »Pectora«. Delovanje vedno dobro.

Gospod F. S. v D. Za vsaki slučaj pošljite mi 20 zavirkov Vašega čaja. Že po uporabi 3. zavirka sem opazil z največjim začudenjem izvrstno delovanje in bodite prav prijazno priporočeni.

Gosp. pastor A. S. v B. Z velikim veseljem Vam naznanjam, da je Vaš čaj pri neki 30-letni ženski, ki je bila nad 3 leta bolna na pljučah, kaj izvrstno deloval. Ona Vas ne more prehovati. Pošljite na moj naslov zopet po povzetju za nekega starejšega gospoda 5 zavirkov z natančnim navodilom.

Ch. N. djakonice v B. Prosim Vas, pošljite mi takoj 3. pošiljatev »Pectora«. Mladi deklici se zdravje vidno vrača ter bi le želela se korenito ozdraviti. Radi tega pošljite jej v tretjič. Ona sicer pravi, da ne bi bilo treba. Bog nam je podelil s »Pectora« velik dar.

Da se vdobi pristni »Pectora«, naročaj se ga v **lekarni »Diana« v Budimpešti, Karoly körnt 5**, katera ga razpošilja v zavirkih po 2 kroni.

Književnost in umetnost.

»Slovenka«. Prvi dve poli januarskega zvezka sta že tiskani: »Slovenka« torej ni izpolnila vroče želje mnogih — priznanih, da bi prenehala. V sled poštvovalnosti izdajatelj bo izhajala še nadalje v strah različnim »prijateljem« našega ženstva. — Kolikor moremo soditi po prvih dveh polah, pokaže »Slovenka« glede vsebine zopet lep napredek. Poleg aktualnih razprav o položaju učitelja na deželi, o ženski v javni družbi, o temeljih moralnega vprašanja, o ženskih licejih, čeških ženskih listih itd. prinese nam tudi mnogo ljubkih pesmi, nekaj črtic in začetek prevoda I. S. Macharjeve »Magdalene«.

Prepričali smo se po rokopisih, da so sotrudniki same realne osebe, ki nimajo niti podobne pisave! Prvi zvezek »Slovenke« bo torej najlepši odgovor oficijelnim slovenskim socijalnim demokratom oziroma anarhistom, ki lijejo svojo gnojnico na glasilo slovenskega ženstva, ker noča trobiti v njihov, po zadnjih deželozborskih volitvah na Kranjskem precej — »razglašeni« rog.

Dunajsko-praška trvdka, za katero deluje g. Linhart, per procura, napove baje konkurz, ker ne more doseči svoje svrhe, t. j. ubiti »Slovenke« ali vsaj njene urednice!

Cena listu: 6 K na leto, plačljiva vnaprej. Plačuje se v ulici Molino piccolo 3. II. n.; na obilo naročbo vabi udano upravnistvo »Slovenke«.

Čestitka. Piše se nam s prošajo, da objavimo:

Gosp. Karol Linhart predbaciva v »Sl. Narodu« »Slovenki«, da jo »fabricirata dva človeka«. G. Linhart je vsekakor prepričan, da je s to nedokazano trditvijo zadel »Slovenki« smrtni udarec ter bo se menda čudil, če mu povem, da je dosegel ravno nasprotno od tega, kar je vsekako

želel. Urednici »Slovenke« in njene »fabricirata« sama »Slovenka«. Saj je list tak, da ga je morala pohvaliti v nekem nemškem in nekem češkem listu (po besedah istega g. Linharta) sama gospica Zofka Kveder, v katere nezmotljivost g. Linhart pač absolutno veruje. Čestitam torej »Slovenkinemu« uredništvu! Toda, morda je tudi gospica Zofka »farbala« nemške, oziroma češke čitatelje? ... Nekdo je »farbal« ali preje gospica Kvedrova, ali pa sedaj g. Linhart, ko ne pusti lasu dobrega na »Slovenki« in na osebah njenega uredništva — toliko je gotovo!

Skladbe Hrabroslava Volariča. Naprošeni v to ter v vsopodbuj ljubiteljem slovenske glasbe posnemljamo tu oceno, ki jo je prinesla »Slovenka« v svoji števil. od 25. januarja l. 1901. iz peresa pripoznanega veščaka:

Hrabroslav Volarič: Skladbe I. Samospevi s klavirjem. Založila Franja Volaričeva. Izdal Josip Čerin. Cena 3 K.

Obsega 10 pesni: »Oj rožmarin« (A. Pin), »Biserji« (Simon Gregorčič), »Ne žaluj« (Svojmir), »Dekliški vzdih« (Fran Gestrin), »Pregovorjena otožnost« (Pavlina Pajkova), »Dekliška tožba«, »Pogled v nedolžno oko« (Simon Gregorčič), »Ledene rože« (Anton Askere), »Zopet solzé« (Josip Stritar) in »Zvonček« (Janko Lebar (op. 10, 14 in 23).

Te ljubeznjive popevke bodo v kratkem znane in priljubljene širom slovenske domovine, kajti vseskozi ljubke, prikupljive, zložene v jednostavnem, lažjem slogu, so kakor stvarjene za domače glasbeno razvedrilo in za javno predavanje na pevskih večerih, zabavah, manjših koncertih itd. Mej njimi gotovo vsakdo najde nekaj, kar mu bode ugajalo in se poda njegovemu glasu, bodisi višjemu ali nižjemu, ženskemu ali moškemu; spremljevanje na klavirju tudi ni težavno in tako je proizvajanje omogočeno najširšim krogom, vspeh pa je tem samospetom vzpričju pristrčnosti in melodijoznosti zagotovljen v največji meri. — Res da v teh skladbah ni Bog ve kake originalnosti, res, da nas nikakor ne vodijo na doslej neznan, nova pota, in vendar smo jih prav od arca veseli, kajti delo so mladega, velenadarjenega in navdušenega skladatelja, kateri je moral, žalibog, le prezagodaj umolkni na veke. — Volarič je bil pač umetnik po Božji volji, in kakor ptici-pevki so mu pesni vrole iz prsij neprestano, neprisljuno! Že pričujoči zvezek njegovih zbranih skladb nam med drugim n. pr. kaže, kako pazno je Volarič zasledoval slovensko pesništvo, kako je povsodi iskal za uglasbenje prikladnih tekstov. In sam Bog vedi, kakšne glasbene zaklade so nam žnjim zakopali v hladni grob, sam Bog vedi, kaj bi nam še stvaril, da mu je milejša osoda dala živeti, spopolnjevati se in delovati v ugodnejših razmerah! — Da se je ga. Franja Volaričeva (vdova pokojnikova) odločila izdati vse skladbe rajnega Hrabroslava Volariča z večšo pomočjo gosp. Josipa Čerina, je čin pijetete, za katerega ji bodi ves slovenski narod dolžan srčno in dejansko hvalenost. Upajmo, da se ta prvi zvezek kmalu razproda, in da čim prej izide tudi drugi zvezek, ki bo de po naznanilu na zadnji strani obsegal pet šaljivih samospetov.

Zunanost je lična, tisk razločen, papir posebno močan in trpežen, cena pa (za 22 stranij!) izredno nizka.

Volaričeve skladbe naj ne manjkajo v nobeni hiši, kjer se goji slovenska glasba! — K.

Brzjavna poročila.

Izgredi na Oger-kem.

BUDIMPEŠTA 19. (B.) Uradno se poroča: V sasko občino Alsoides došla je včeraj neka komisija, katero je fanatična množica napadla. Moralo je poseči vmes orožništvo. Jeden orožnikov je bil ranjen na glavi, drugemu pa so iztrgali puško. Orožniki so na to začeli streljati ter težko ranili trinajst oseb, od katerih je jedna že umrla, druge štiri pa leže na smrtni postelji.

Dogodki na Kitajskem.

LONDON 20. (B.) »Standard« javlja iz Shangaia, da so Tungfusianga usmrtili v uradu guverneja dežele Kansu.

Katastrofa v Mostu.

MOST 19. (B.) Rešilna dela v »Jupitrovem« rovu se vedno nadaljujejo. Razmere pod zemljo in nad zemljo so neizpremenjene. Stanje vode se je v vseh rovih znatno znižalo.

MOST 20. (B) Požar, ki je včeraj navstal v rovu »Julij II.« so pogasili s tem, da so rov zamašili. Nesreče ni bilo nobene, ker se v tem rovu ni delalo in ni bilo v njem nobene osebe.

Velik požar.

STUTGART 20. (B) O polunoči je navstal v tukajšnjem dvornem gledališču požar, ki je upelnil velik del istega. Ponesrečil ni o tem nihče.

Vojna v južni Afriki.

KALKUTA 19. (B) Od tu se je odpotlo 6000 vojakov v južno Afriko.

KUMDER 19. (B) O napadu na neko utrjeno stališče Burov v bližini Griquantowna, je bilo 5 Angležev ubitih — med njimi jeden major — in 5 težko ranjenih.

GRAAFREINETH 18. (B) Reuterjeva pisarna javlja: Burski vodja Shepers je bil, ko je lord Kitchener potrdil obsodbo, danes popoldne ustreljen. Preiskava proti Kruitin-gerju zaprične prihodnji teden.

Poslano*)

Gosp. K. Linhartu & Cie.

V »Poslanem« mojemu možu v »Slov. Narodu« z dne 17. t. m. se nahaja mejdružim stavek: »Mislim sem si: uboga urednica Ivanka! Ta pesem mi je že znana in je vsekakor ni zložil mladi Karol Linhart. No, njejepšega napeva se človek končno naveliča.

Zato najnujneje svetujem vsem skrbnim prijateljicam in prijateljem a la g. Linhart, ki bi mi na vsak način radi sugerirali ulogo nesrečne žene, naj svojih drznih nosov ne utikajo v moje zakonske razmere. Tu ni gnoja in smrada, ki bi jim prijal, — to jim z vso resnobo zatrjujem. Vsak se brigaj zase in za svojo »srečo« in ne stikaj za »interesantnostmi« na tujih tleh! Tako zahteva že — omika.

Trst, dne 20. jan. 1902.

Ivanka Klemenčič,

urednica »Slovenke«.

*) Za članke pod tem naslovom uredništvo le toliko odgovarja, kolikor zakon veleva.

Intelligenten mladenič

išče službo pri kaki tukajšnji (ali tudi na deželi) večji trgovini, kakor praktikan; iz začetka tudi brez plače. Govori in piše tri jezike. Pismene ponudbe, pod naslovom »Stalno«, naj se pošljejo na upravnistvo »Elitnosti« — Trst.

Aleksander Levi Minzi
Prva in največja tovarna pohštva vseh vrst.
TRST
TOVARNA: Via Tesa, vogal
Via Limitanea
ZALOGE: Piazza Rosario št. 2 (šolsko poslopje)
in Via Riborgo št. 21
Velik izbor tapetarij, zrcal in slik. Izvršuje naročbe tudi po posebnih načrtih.
Cene brez konkurence.
ILUSTROVANI CENIK ZASTONI IN FRANKO
Predmeti postavijo se na pa: obrod ali železnico franko.

Prodajalnica izgotovljenih oblek

»Alla città di Trieste«
trvdke

EDVARD KALASCH

Via Torrente št. 34

nasproti gledališču »Armonia« s krojačnico, kjer se izvršujejo obleke po meri in najugodnejših cenah. V prodajalnici ima tudi zalogo perila za delavski stan po izvenredno nizkih cenah. Izbor boljših in navadnih snovij.

VELIK IZBOR

izgotovljenih hlač za delavce

kakor tudi blaga za hlače, ki se napravijo po meri.

Velikanska rastava pohštva in tapetarij. Izvenredno ugodne cene. **VILJEM DALLA TORRE**
v Trstu, trg Giovanni 5. (Palaca Diana.)
Moje pohštvo donesrečno. —

